

Arturo Padilla

Rubèn Montaña

VEÏNS ESPECIALS

Premi Ramon Muntaner 2022

ARTURO PADILLA
I RUBÈN MONTAÑA

VEÏNS ESPECIALS

37è Premi Ramon Muntaner de Literatura Juvenil

Fanbooks

© Arturo Padilla de Juan i Rubèn Montaña Ros, 2022
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2022
ISBN: 978-84-19150-23-3
Dipòsit legal: B. 12.686-2022
Impress a Catalunya

El jurat del 37è Premi Ramon Muntaner va estar format per
Dolors Cabrera, Patrizia Campana, David Cirici, Xavier Gual
i Iolanda López Vivancos.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

—Albert, anem a l'aigua?

—Passo, jo em quedo amb la Georgina.

La Georgina Ventura s'abraça al coll de l'Albert i l'estreny amb força, com si em digués «és meu». Abans l'Albert era el meu millor amic, però des que s'ha fet nòvio de la Georgina Ventura ja no ho som, perquè només vol estar amb ella.

Jo m'aixeco de la tovallola, deixo enrere la colla pirata de l'esplai i m'encamino cap a la piscina. La socorrista està d'esquena tot just ara, així que agafo embranzida, salto a la vora i em llanço. Soc Superman volant per l'aire, però quan toco l'aigua..., plaf!, quina planxa! Em cruixen tots els ossos del cos. Quan trec el cap, però, faig com si res, com si no m'hagués clavat una bona castanya. Tot i així, un xiulet darrere meu m'esglaia.

—Està prohibit llançar-se de cap a la piscina —em crida la socorrista.

Quan em giro, la noia es queda muda en veure'm. Té els cabells rossos, una pell de color galeta maria i porta una samarreta blanca que li deixa entreveure el biquini negre de sota. No em diu res més, sinó que guaita el campament pirata que tenim entre els arbres i se n'hi va amb pas decidit. Deu voler parlar amb en Cesc. Jo bussejo en la mateixa direcció que la noia. Quan arribo a l'extrem de la piscina, em plego de braços sobre la vora i els miro

d'estranguis. Les gotes d'aigua em regalimen per la cara. Tal com m'imaginava, la socorrista està enraonant amb en Cesc. Què li deu dir? Li llegeixo els llavis: «M'agrada aquest noi que acaba de saltar, m'ha deixat impressionada». En Cesc fa que sí amb el cap, desvia la mirada cap a mi i respon unes paraules breus. «Doncs està solter», li diu. I ella posa els braços fent nanses. «Oh! M'encantaria ser la seva nòvia!». I ve cap a mi, cap a la piscina. Haig d'aprofitar l'oportunitat!

—Hola, em dic Biel —li dic quan passa vora meu.

La socorrista s'atura i m'assenyala amb el dit.

—T'estic vigilant, eh! Res de saltar de cap.

—Tu com et dius?

—Em sents? No vull que et llancis de cap.

—*Vale*, però com et dius?

—Em dic Bea.

—Vols ser la meva nòvia?

A la Bea se li esfuma la cara de mala llet tot d'una. Apunta un somriure.

—Ui, que ràpid que vas, tu! —em deixa anar abans de marxar.

Arrufo el nas. Vaig massa ràpid? Però si estic aturat vora la piscina... El papa sempre em diu que no hi ha qui entengui les dones. Jo tampoc les entenc. L'important és que la Bea m'ha somrigut, això vol dir que li agrado. M'impulso cap amunt, surto de l'aigua excitat i corro cap a la tovallola amb els altres pirates. Vull donar-los la notícia.

—Biel, no et tornis a llançar de cap —em reprèn en Cesc—. La socorrista s'ha enfadat molt.

—Es diu Bea i és la meva nòvia.

—Als teus somnis —m'etziba l'Albert des de la tovallola.

Els altres pirates riuen. Tots: la Berta, l'Enric, en Jose, l'Esther i la Georgina Ventura. Jo agafo la tovallola, em cobreixo les espatlles i me'n vaig del campament. L'Albert és un pallús. Per què em porta la contrària? Que potser li fa ràbia que jo tingui una nòvia més maca que la seva? Camino un tros lluny, em planto davant d'un arbre proper i em dono cops de cap contra el tronc. De seguida noto una mà a l'espatlla.

—Biel, què passa?

És la veu d'en Cesc. Tot i que no vull parlar amb ningú, la mà d'en Cesc m'estova i aconsegueix que em giri a poc a poc. Amb en Cesc no m'hi puc enfadar, ell és el capità pirata i me l'estimo com si fos un germà. Abaixo la mirada a terra i tanco els punys, però en Cesc m'aixeca la barbata i no tinc cap altre remei que enfrontar-m'hi.

—Va, què et passa? —repeteix amb paciència.

—Que l'Albert no es creu que la Bea sigui la meva nòvia.

—Aviam, però explica'm per què vols tenir nòvia.

M'arronso d'espatlles. Vull tenir nòvia perquè... perquè... Desvio la mirada cap al campament pirata, on l'Albert i la Georgina s'estan fent moixaines a la tovallola. Si no m'espavilo, em quedaré tot sol.

—Perquè no vull que se'm passi l'arròs.

—I ara! Si només tens quinze anys.

—Doncs per això... L'Albert en té catorze i mi-te'l.

—Ja tindràs temps, Biel. Tenir nòvia no és tan fàcil com sembla. No n'hi ha prou que una noia t'agradi, també és important que la coneguis.

—Però si ja la conec! És socorrista i es diu Bea.

—D'acord, saps el seu nom, però no la coneixes —em rebat en Cesc arquejant una cella—. Quan vols conèixer

una noia has d'esbrinar coses de la seva vida, com ara quina música escolta, si li agraden els gossos, com es diuen els seus pares...

—Quina música escolta, si li agraden els gossos i com es diuen els seus pares —intento memoritzar.

—Només són exemples, Biel, perquè entenguis que necessites passar temps amb ella. I tu no en saps res, de tot això. Ah! I també hi ha un altre detall importantíssim: ella t'ha de dir que sí. No pots dir que és la teva nòvia si encara no t'ha dit que sí.

—M'ha dit que vaig molt ràpid.

—Doncs ves per on, ara pots entendre perquè no t'ha dit que sí. T'has saltat el pas de coneixe-la.

El cap pelat d'en Cesc brilla com una bola de billar. Encara que m'està parlant seriosament, no em puc aguantar un somriure. És graciós que tingui tant de pèl al pit, però tan poc al cap. Es podria enganxar els pèls del pit al cap i repartir la cosa...

—Va, vine amb els altres pirates, que jugarem a cartes.

Jo faig que no amb el cap, perquè no em ve de gust veure l'Albert. Encara hi estic enfadat i no em vull desenfadar tan ràpidament. Malgrat tot, en Cesc m'acaba convencent.

Ajuntem les tovalloles sobre la gespa i els vuit pirates fem una rotllana: la Berta, una noia supertímida, que s'enrojola quan parla; l'Enric, un nano grassonet que només es tira pets; l'Esther, que sempre mira cap amunt perquè vol ser astronauta; en Jose, un friqui del Barça que recita de memòria les alineacions de cada partit; l'Albert, el meu exmillor amic; la Georgina Ventura, la més bèstia de tots; en Cesc del cap pelat, i jo.

En Cesc treu l'Uno de la seva motxilla i barreja les car-

tes molt de pressa. És un crac! Un dia ho vaig intentar i totes les cartes van sortir volant.

—Biel, digue-li a la teva nòvia que vingui —em burxa l'Albert.

—Ep, ep, ep! Res de nòvios i nòvies quan juguem els pirates —ens adverteix en Cesc, mentre reparteix les cartes—. Tots contra tots, cal que demostreu que sou uns bons pirates.

La partida, com sempre, és un desastre: l'Enric és un trampós i ens mira les cartes, l'Esther se salta els torns a la babalà, l'Albert s'intercanvia les cartes amb la Georgina Ventura... Al final, l'Enric guanya el joc, però tots l'acusen de trampós.

L'Albert i la Georgina Ventura se'n van a l'aigua i s'hi llancen en bomba. Jo, en comptes de banyar-me, agafo aire i m'acosto cap al seient de la Bea, que està asseguda sota un para-sol amb una gorra i ulleres de sol.

—Hola, Bea! Et puc fer tres preguntes?

Ella s'abaixa les ulleres i em mira per damunt de la muntura.

—Tu no et canses mai, oi?

—No.

—A veure, quines preguntes?

M'escuro la gola i repasso mentalment la llista que m'ha fet en Cesc.

—Quina música escoltes?

La Bea arrufa el nas.

—I per què ho vols saber, això?

—Ara ho veuràs.

—Doncs escolto una mica de tot.

—A mi m'agrada el reggaeton. —Em grato el clatell mentre intento recordar la segona pregunta—. T'agraden els gossos?

—Sí, m'agraden els gossos. De fet en tinc un que es diu Rufus.

—Que bé! A mi m'agradaria tenir una gata, però no en tenim cap perquè la mama n'és al·lèrgica, però també m'agraden els gossos, eh!

—Molt bé. I quina és la tercera pregunta?

—Com es diuen els teus pares?

—Manuel i Cristina.

Ja la conec! Els batecs del cor se m'acceleren. Ara ja estem preparats per ser nòvios.

—Bea, vols ser la meva nòvia?

La Bea inspira fondo i es treu les ulleres. Les cames em fan figa quan m'observa amb aquells ulls de mel.

—Mira, Biel, tu i jo no podem ser nòvios.

Les seves paraules em trenquen per dins, fan més mal que caure a l'aigua en planxa.

—Per què? —balucejo—. Si ja ens coneixem millor!

—Perquè tu ets un noi especial, saps?, i t'has de buscar una nòvia que sigui igual d'especial que tu.

Capítol 2

—Què és això que se sent? —pregunta en Nèstor—. Torna una mica enrere, vols?

Per uns moments m'he espantat pensant que es referia a alguna cagada meva. Però en Ricard acota el cap de seguida, i comprenc que sap perfectament quin és el problema.

El pobre nano obeeix i reprèn el visionat al principi de la seqüència.

A la pantalla torna a aparèixer la meva imatge. Soc jo, dilluns passat, caminant pels carrers empedrats de Calafell. Faig quatre o cinc passes, m'aturo, miro a càmera com si m'adonés per primer cop de la seva existència, i començo a recitar el text.

—Ho has sentit? Aquí.

Sí. Ara tots ens hi hem fixat. Quan em vaig aturar a la marca i em vaig posar a parlar, vaig fer un gest amb el braç i el micròfon va captar el frec de la roba.

—Això és la càpsula del micròfon, que frega una mica amb la tela —s'excusa en Ricard—. Vam dissimular-lo posant-lo per dins de la camisa perquè la imatge fos més natural.

—Deixeu-vos d'històries. Què us ensenyen a l'ES-CAC? —el talla en Nèstor—. Per al programa següent li foteu micròfon de pinça per fora.

—Però llavors, quan faci...

—Quan faci vent hi poseu la funda protectora, que per a això les van inventar. —En Ricard està a punt de rebatre-l'hi, però en Nèstor no el deixa parlar—. Ja sé que es veurà molt. No passa res. No estem fent dramàtics, això és un concurs. Els espectadors ja ho saben, que hi ha d'haver un micròfon en alguna banda. No són ximples, tampoc.

Noto que en Ricard s'ha de mossegar la llengua. Sé que amagar el micròfon va ser idea seva, i també sé que odia les caputxes cobertores dels micros de solapa, perquè, en el fons, ell no voldria estar fent de càmera en un concurs de la tele, sinó fent de realitzador de cine. Però en Nèstor és qui paga i qui mana, o sigui que quan acabem el visionat del capítol pilot, en Ricard haurà d'anar a comprar unes quantes fundes per a micròfons de solapa.

—Agafa'n una de negra i una de blanca —diu en Nèstor—. Així podràs dissimular-la depenent de la roba que porti. Com vas vestida, el pròxim programa?

Trec el mòbil i consulto els quadrants amb les proves de vestuari.

—Porto una camisa amb un estampat de tons marro-nosos.

—Doncs n'hauràs de comprar una de color carn, també —diu en Nèstor.

—Avui els de Sonotronic no obren a la tarda. Hauria...

—I rodeu dilluns? Doncs ja vas tard.

En Ricard s'afanya a fugir d'allà.

En Nèstor s'aixeca de la cadira i tanca la pantalla del portàtil. Pel que sembla, el visionat ha acabat. Encara he sortit prou ben parada.

—Per cert, Sònia, sempre que t'estiguin fent *planos* curts —m'aconsella en Nèstor—, mira de no moure gaire

les mans cap amunt quan gesticules. Només apareix la punta d'un dit de tant en tant i fa molt lleig.

—Sí, és veritat —li dic. Té raó, ho he vist de seguida; pensava corregir-ho igualment, però no dic res per no passar-me d'espavilada.

—Això ho haurien d'haver vist el realitzador o la productora, és clar —afegeix, apuntant ara cap a la Berta—. Quan en Ricard faci *tiros* curts, penseu a avisar-la. Ella no pot saber on és l'enquadrament si no l'hi dieu.

Com sempre, la Berta ha estat tota la reunió sense dir res. Mai perd els papers. Ella només escolta, apunta i actua. No sé què faria una principiant com jo sense una productora en ruta com ella. Als rodatges, sempre soluciona tots els problemes que sorgeixen sense fer soroll i sense fallar mai.

—Fet —diu la Berta, mentre apunta l'observació al mòbil. Amb una sola síl·laba tots sabem que l'error no es tornarà a repetir.

—A part d'això, us felicito a tots. Sé que és un paperot, això de fer un programa com aquest amb quatre persones pelades. A la meva època, com a mínim hauríem sigut un equip de vuit o deu. I hi hauria hagut feina per a tots. O sigui que ànims i endavant les atxes.

Espero que no se m'hagi sentit quan he fet el sospir d'alleujament. He tingut l'esmorzar entravessat durant tot el visionat fins que he sentit aquelles paraules d'ànim.

Que estranya que se'm veu a la tele, penso. Parlo raríssim, em moc raríssim i em detecto una cara de mal tràngol que no puc amb ella. Però sembla que, de tot això, ningú no se n'ha adonat, o sigui que prenc la paraula del *dire*, i em dic: endavant les atxes!

—T'apropo a alguna banda? —em diu la Berta, quan arribem al carrer. Assenyala la seva moto.

—Merci, Berta. No cal, tinc el bus aquí mateix. Així aprofito per fer unes trucades.

Em mira amb cara d'incomprensió. A una noia tan resolutiva com ella no li entra al cap que algú pugui dependre dels horaris del transport públic. Tot i així, no hi insisteix. Es posa el casc i fa una humorística salutació militar.

—Després t'envio la convocatòria de diumenge.

—Diumenge?

—Sí, si hem de ser a primera hora a Cadaqués no podem sortir el mateix dilluns. Ja he pillat l'hotel. Fliparàs.

Ens acomiadem amb quatre paraules més, que ja em semblen molt tractant-se de la Berta. Camino un parell d'illes fins a la parada del bus, esquivant la gent mentre lleigeixo un whatsapp de la mare:

Com estàs? Aquesta setmana vindràs a casa a veure en directe el programa? Ton pare ha organitzat visionat a la tele del bar. Serà com un dia de partit, però el Messi seràs tu.

Després del text hi ha tants cors i tants aplaudiments que no puc evitar somriure. La mare, excessiva com sempre.

Opto per fer una nota de veu per no seguir jugant-me la vida teclejant mentre creuo carrers.

«Mama, hola! Ha anat molt bé; avui hem vist l'últim programa que vam gravar amb els *jefes* de la tele i després hem parlat de coses que s'han de millorar amb el *dire* de la productora. Però res, quatre detallets, eh? Tot coses tècniques».

En aquest moment canvio el to festiu per l'arrossegament propi de quan dones males notícies.

«Ah... daixò..... que no podré pujar a Sant Vicenç aquest cap de setmana, val? M'agradaria molt veure'l amb vosaltres, però m'he de quedar a Barcelona. Si no, no arribaré viva al pròxim programa. Encara no ho tinc per la mà, tot això, i és un estrès. Us truco quan l'emetin? Potser podem fer un zoom mentre el veieu!».

Premo enviar, com si el missatge em cremés a les mans.

Ja està fet.

M'agradaria pujar al poble. I tant que sí. Però el ritme de feina és frenètic, i d'aquí a diumenge al vespre he de fer un miler de coses.

De fet, encara no arribo a la parada que ja em sona el telèfon.

—Hola —dic.

—Hola, Sònia, soc en Pitu —diu la veu agradable del productor en cap del programa. No l'he vist mai en persona, perquè treballa des de casa seva. La seva feina és deixar tot el rodatge lligat amb antelació—. M'acaben de dir que ens donen permís per entrar a l'església de Cadaqués i ensenyar el retaule.

—Ah, mira! —dic, tractant de recordar en quina part del guió esmentem l'església i el... com ha dit? Retaule?

—No surt al guió —diu, corroborant el que em temia—, però els de l'ajuntament s'han posat molt pesats. Diuen que si anem al poble hem d'ensenyar-lo, que té molta història.

—Ja saben que el programa és de cuina?

—En Nèstor insisteix que és millor quedar bé. Alguna cosa se t'acudirà —diu. I fa una pausa. I la pausa s'allarga. S'allarga massa—. Oi?

—Sí, sí. Potser podem... canviar l'entrevista que fèiem

a la parella concursant. Segur que no els fa res fer-la davant de l'església en lloc de fer-la a casa seva i, tot xerrant, hi entrem i expliquem alguna anècdota del... retaule aquest.

—Gràcies. Per cert, ja que parles de la parella concursant. Ella ara mateix està amb cagarrines. M'han dit que si no millora concursarà la seva germana.

—Molt bé.

No, molt bé no. Molt malament! Desastre absolut. La biografia de la parella concursant és una de les poques parts del guió que ja m'havia estudiat. I ara pot ser que l'haguem de canviar? Per un mal de panxa?

—I una altra cosa... —diu. Sí, Pitu, no et tallis. Ja no ve d'aquí—. Hi ha previsió de pluja torrencial dilluns havent dinat.

—A Cadaqués?! —crido, i m'adono per primer cop que tot parlant he pujat al bus i queestic envoltada de gent. Espero haver agafat la línia que toca, com a mínim.

—Sí, és clar. Hem de tenir un pla B preparat per als exteriors.

—Pitu, això és sempre tan estressant?

—No, dona! —riu—. A vegades surten imprevistos *xungos* de veritat.

—És bo saber-ho.

—Va, que m'han dit que a Calafell ho vas clavar. I la Berta ja té un correu electrònic amb tot això que t'acabo d'explicar, o sigui que entre l'una i l'altra us en sortireu. No en tinc cap dubte.

—I tant —dic, animada de saber que a les oficines corre la brama que els primers capítols que estem gravant funcionen.

—Apa, doncs! Si surten més *pollos* et truco.

—Merci, Pitu. Adeu!

Abans d'arribar a casa encara he tingut temps de rebre i respondre dues rectificacions més del guió de dilluns, he tornat a explicar deu cops a la mama que no seria viable pujar al poble encara que disposés d'un helicòpter privat, he parlat amb la documentalista perquè una de les imatges d'arxiu que vaig demanar és massa cara i necessitava que jo li confirmés si podem passar-ne sense o no —i havia de ser *ja* perquè tenia els del Fons Fotogràfic Documental al telèfon—, he respost que ok a la convocatòria que acaba d'enviar la Berta —ja és a casa enviant *mails*?—, i per acabar, al portal, m'he adonat que possiblement he sortit de casa sense claus.

Hosti, Sònia. Que burra que ets. Com pot ser que no les duguis?

Ara mateix em posaria a cridar, *en sèrio*.

Cauria de genolls a terra i muntaria un numeret.

Però al final veig que no cal, perquè les claus apareixen com per art de màgia dins una butxaca dels pantalons que no sabia ni que existia.

Fico la clau al pany, una mica més calmada, mentre m'envio l'ordre mental de buscar una solució a aquest problema. Visc sola a la ciutat, no pot ser que tingui només jo les claus de casa.

Després el telèfon torna a sonar, i no hi penso més, és clar.